

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2019. június 20.
(csütörtök)

Szepesy László

BÁLVÁNYVALLÁSOK – MIT GONDOLJUNK RÓLUK?

Énekek: 688, 469

Alapige: Sofóniás 1,4-6

„És kinyújtom kezemet Júda ellen és Jeruzsálem minden lakója ellen, és kiirtom e helyről a Baál maradékát, a bálványpapok nevét a papokkal együtt; azokat is, akik a háztetőkön az ég seregének hajlonganak; és azokat, akik hajlongnak, esküdvén az Úrra, de esküsznek az ő Molokjukra is; azokat is, akik elfordultak az Úr követésétől, és akik nem keresik az Urat és nem tudakoznak felőle.”

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, szeretnénk Neked hálát adni azért, hogy látva a mi elbukott, gyarló és szenvedő állapotunkat, látva azt, hogy a bűn igája alatt nyögünk, és bár azt hisszük, hogy ez a boldogság, és ez az, ami az igazi öröm forrása, mégsem hagytál minket egyedül, hanem a legdrágábbat, Jézus Krisztust adtad értünk oda a golgotai keresztfán, hogy egyáltalán megtudjuk, hogy van új élet, van igazi öröm, van igazi kegyelem, és van Tőled való szeretet.

Köszönjük, hogy újjászültél már bennünket, és ha még nem, akkor ezt kérhetjük Tőled. Hálát adunk azért, hogy ebben az új életben Te nem csak gyönyörködtetni akarsz, hanem Szentlelked által vezetni is. Köszönjük, hogy ahogyan énekeltük is, valóban adod a Te igédet, parancsolataidat, amelyekben egyértelműen megmondod, hogy miről hogyan kellene gondolkoznunk, mit kellene hinnünk, mert Te magad is úgy látod, és aszerint cselekszel.

Bocsásd meg, amikor elbukunk, és bocsásd meg, amikor ez a megújult életre való törekvés, az Igéd szerinti életre igyekvés meglanyhul bennünk, vagy éppen alábbhagy. Köszönjük, hogy Te képes vagy ebben is megújítani minket, és mindaz, amit kértünk ebben az énekben, az Krisztusért lehetséges, mert Ő az, aki a Lélek által gyümölcsöt terem bennünk.

Kérünk Téged, hogy ma este is, egy fárasztó, meleg nap után hadd halljuk meg azt az igét, amelyen keresztül ezt a munkádat el akarod végezni bennünk. És kérünk, hogy hadd váljon úgy személyessé, hogy mi magunk is ne csak megértsük a Te akaródat, hanem megalázva magunkat előtte, tudjunk hálával és engedelmisséggel felel-

ni. Kérjük, hogy ezt munkáld ma bennünk a Lélek által, hogy valóban a nevedre dicsőség térjen, mireánk pedig áldás.

Szent Fiadért kérjük mindezt, cselekedd meg velünk csodálatosan, kegyelmedből.
Ámen.

Igehirdetés

Sofóniás próféta könyvének magyarázatát ott hagytuk abba, hogy az előző versben Isten súlyos ítéletet hirdetett meg, amelyben még az állatvilágot is csapással sújtja, és mindezt azért teszi, hogy felhívja eltévelyedett népe figyelmét bűnei nagyságára és következményeire. Mert ha az ember a természetben látja a katasztrófát, azt hamarabb észreveszi, mint a saját bűnét. A folytatásban, mai igeszakaszunkban arról beszél az Úr, hogy ennek a jogos ítéletnek egyik kiváltó oka Júda népének bálványimádása volt, az, hogy elhagyták az élő Urat és saját Istenüket. A mai igehirdetésben nem jut idő arra, hogy a bálványimádás különféle típusairól bővebben beszéljek (erre majd egy másik alkalommal szeretnék kitérni), hanem néhány olyan kérdésre szeretnék választ keresni, és az Ige alapján adni, amelyek meghatározhatják a bálványvallásokról alkotott elképzeléseinket.

De hogy félreértés ne essék, azt is hadd tisztázzam, hogy mit nevez a Szentírás bálványvallásnak. Minden olyan vallást, ami nem az élő Urat, a Szentháromság Istent imádja és dicsóítja. Ez alól nincs kivétel. Tehát olyan nincs, hogy egy konkrét példát mondjak, az unitáriusokat testvéreknek nevezzük, akik tagadják Krisztus és a Szentlélek istenségét, pedig nem vallják a Szentháromság Istent. Tehát minden vallás, nevezze magát keresztyénnek vagy nem, legyenek szobrai vagy ne legyenek, tagjai lehet, hogy csak meditálnak, vagy bármi más módon keresik a világ felett álló erőt, hatalmat, mind bálványvallásnak minősül a Szentírás tükrében, és bálványimádónak, aki nem az élő Urat hiszi és féli.

Amikor Isten Sofóniás által meghirdeti mindezen vallások eltörlését Júdában és Jeruzsálemben, nagyon sok kérdés vetődik fel ezzel az ítélettel kapcsolatban.

Az egyik legalapvetőbb kérdés az, hogy hogyan egyeztethető össze Isten szeretetével és az egyház küldetésével az az ítélet, amiről ez az igeszakasz szól. Belegondoltam abba, hogy ha napjainkban valaki a nyilvánosság előtt elmondaná ezeket a prófétai szavakat – nem itt a templomban, ahol az Igét tanulmányozzuk – Budapesten valamelyik nagy, forgalmas térre kiállva, ahogy a próféták is gyakran nemcsak a templomban hirdették szavukat, hanem azt kapták feladatul, hogy az egész népnek mondják el. Ha ma valaki ezt megtenné, akkor úgy gondolom, hogy azt az illetőt mindennek elmondanák, csak éppen keresztyéninek nem. Miért? Mert korunk jelzava a tolerancia. A szeretet égisze alatt az emberek mindent eltérnek, csak éppen azokat az embereket nem, akik nem akarnak mindent jónak mondani és elfogadni, hanem bizonyos értékek mellett kiállnak, és azt mondják, hogy igenis van gonosz és van jó, van istenkövető és van istenellenes. És ez a vallásokra nézve is igaz: nincs tolerancia, legalábbis a keresztyének, a hívők felé. Egyébként meg mindenkitől ezt várják el: legyél toleráns a másik vallásával szemben. Nem számít, hogy milyen vallású vagy, csak az a lényeg, hogy ne akard saját nézeteidet másra erőltetni – mert így állítják be az igehirdetést, hogy rá akarjuk erőltetni az akaratunkat másra –, sőt, inkább borulj össze mindenkivel, mindegy, hogy milyen vallásban és istenben hisz, hiszen ez a szeretet. Ez a nagy ökumenizmus nem csak keresztyén keretek között működik, már van keresztyén és iszlám közötti ökumenizmus, és még sokféle más is.

Sose firtasd a részleteket a másik vallásával kapcsolatosan, a fontos és mélyenszántó kérdéseket kerüld, mert ha ezekről beszélsz, akkor kiderül, hogy mások vagytok. Ehelyett inkább a felszínen maradván beszélj mindig a szociális kérdésekről, szegénység, betegek, idősek gondozása, beszélj az emberi jogokról, beszélj a szeretetről, és más egyebekről, és így nem kell meglátnod, hogy a különféle vallások nemcsak hogy nincsenek azonos nézeten, hanem egyenesen ellentmondanak egymásnak. Egy ilyen kultúrában, világban arról beszélni, hogy Isten a bálványvallások követőit ki fogja irtani – ezt a szót használja a próféta, hogy bizony kiirtom –, nemcsak a szeretetlenséggel, intoleranciával és ellenségeskedéssel egyenértékű, hanem gyűlöletbeszédnek, felbujtásnak számít, amit meg kell büntetni, és végleg el kell hallgattatni. Ma, ha valaki ezt az ígét így nyilvánosan hirdetné, biztosan ezzel bélyegeznék meg: szeretetlen, intoleráns vagy, gyűlöletbeszédet tartasz, felbujtasz, ezért hallgass.

Csakhogy az a helyzet, akárhogy is reagál erre az isteni üzenetre korunk embere, mi mégsem hallgathatjuk el csak azért, hogy neki ne fájjon. Hanem mivel ez az ígevers is a Szentírás, az isteni kijelentés része, ezért ugyanúgy beszélnünk kell erről, mert Isten magát jelenti ki ezen az ígén keresztül nekünk, Őt ismerhetjük meg jobban, hogy milyen is mennyei Atyánk. Mit tudunk meg Órála ebből az ítéletből, amit Sofóniásnak kellett kihirdetni?

Először is azt, hogy Isten szuverén Úr, azaz tetszése szerint cselekszik, és semmi és senki nem befolyásolhatja Őt ebben. Amikor ítéletet mond a Júdában és Jeruzsálemben lévő hamis vallások képviselői felett, akkor senki sem kérdőjelezheti meg Őt, hogy Uram, ezt miért és hogyan mered tenni? Ha megtesszük, akkor az elég nagy baj, mert akkor nem tudjuk, hogy ki Ő, és azt sem, hogy mi kik vagyunk, magunkat Őfölé helyezzük, Őt meg lealacsonyítjuk. Ő az élő Úr, aki magának teremtett minket, és aki az egész elbukott emberiségből saját magának kiválasztott egy népet, hogy Őt szeresse és szolgálja. Ha ez a nép elhagyja Őt, és bálványokhoz fordul, és így nem tölti be küldetését, akkor Isten jogos haragja és ítélete éri őt utol, amire Ő már előbb és korábban figyelmeztette Izráel és Júda népét is. Ha más népnek nem is, de Júda népének tudnia kellett ezt, hiszen történelmi léptékkal nézve nem sokkal a próféta kora előtt tüntette el az Úr a szomszédot, Izráel népét a föld színéről hasonló okokból: bálványimádás miatt. Mindebből azonban nem tanult Jeruzsálem népe, sőt, Izráel útjára lépett. Látott egy népet elveszni, eltűnni, elhurcoltatni, és mégis az ő útjára lépett. Nem döbbenetes? Ez az, amin Jeremiás is annyiszor megdöbben könyvében, és az Úr ezzel szembesíti a népet. Tényleg az ő útjukra akartok lépni, és őket akarjátok követni? Isten hosszas kérlelés, figyelmeztetés, megtérésre hívás után hirdette csak meg Júdának az elkerülhetetlen ítéletet. Nem ez volt az első, amivel kezdte, szeretettel hívogatta megtérésre a népet. Szóval a kérdés nem az, hogy Isten hogyan hirdethetett meg és vihetett végbe ilyen ítéletet, hanem hogy hogyan tűrhette ilyen sokáig az Ellene fordulást, az Ő semmibevételét, azt, hogy áldásait a bálványoknak tulajdonítják, és nem Neki, és azt a sok bűnt, ami a bálványimádással együtt járt? Hogy tűrhette ilyen sokáig Isten – ez az igazi kérdés, nem az, hogy miért van ítélet? Hogy lehet ilyen hosszútűró és kegyelmes az Úr? Isten szerető Isten, de igazságos is, és ha a kegyelmét és a megtérés lehetőségét elutasítja a nép, akkor ítélet következik rá akkor, amikor az Úr gondolja.

Ki kell mondanunk azt is, hogy az Úr nemcsak szuverén Úr, hanem az ítélet Istene is. Mivel Övé minden hatalom, és felette áll minden vallásnak, ezért Neki joga van ítéletet mondani a bálványokra és azok követőire akkor, amikor akarja. Néhány

vallást több évezreden keresztül eltűr, a napjainkban ilyen például a buddhizmus, hinduizmus, több ezer éve fennálló bálványvallások. Néhányat pedig néhány évszázad vagy évezred után eltöröl a föld színéről, mint például a Baál- és Molok-kultuszt. Lehet, hogy módosult formában a lényeg, a bálvány fennmaradt, de magát a kultuszt az Úr eltörölte. Hogy mikor teszi ezt az ítéletet a vallások felett, azt az Úr tudja, és az Ő szuverén joga eldönteni ezt. És ezt azért is fontos hangsúlyoznunk, hogy elkerüljük a félreértéseket. Ez az igeszakasz nem erőszakra szólítja fel a keresztyéneket. Amikor Isten meghirdeti, hogy eltörlöm és „kiirtom ... a Baál maradékát, a bálvány-papok nevét a papokkal együtt”, ez nem arra szólítja fel a hívőket, hogy gyerünk, ragadjatok kardot, és gyilkoljatok. Ez arról szól, hogy Isten ítéletet hirdetett, amelyet egy pogány nép által fog véghez vinni, a babiloni nép által, és őáltaluk eltörölte – nem a teljes föld színéről, hanem – Jeruzsálemben és Júda országában a bálványvallások követőit. Az ítélet Istené, és a végrehajtás is, nem a miénk. Tehát ez a meghirdetett prófécia nem lehet alapja semmilyen fizikai üldöztetésnek a keresztyének részéről, hanem csak segít megérteni nekünk Isten cselekedeteit, hogy mit miért tesz és enged meg. Mégpedig úgy segít nekünk, hogy rámutat arra Sofóniás korában, hogy az elkövetkezendő háború egyik fő oka az, hogy a nép hátat fordított az Úrnak, és bálványokkal paráználkodott, ezért jelentetett ki ez az ítélet, nem azért, hogy mi erőszakoskodjunk, hanem hogy megértsük az Úr tetteit.

Ez többek között azt is jelenti, hogy egy nép sorsát elsősorban nem katonai ereje, gazdasága vagy gazdagsága, kereskedelme vagy pedig létszáma határozza meg, hanem az Úrhoz való viszonya, hogy Vele milyen a kapcsolata. Ez természetesen nem azt jelenti, hogy amely ország gazdag, az nagy keresztyén lenne. Ez az ítélet arról beszél, hogy a keresztyén országoknak milyen helyen kellene kezelniük a keresztyén hit kérdését. Sokan ugyanis manapság azt hangoztatják, hogy a hit magánügy, senkinek semmi köze hozzá, és az állam ne beszéljen keresztyénekről, hitről meg más egyébről. De ez csak féligazság.

A Szentírás szerint ugyanis valóban magánügy is a hit olyan szempontból, hogy más nem hihet helyettem, más nem vallhatja meg az én bűneimet, és más bűnös ember érdemei nem üdvözítenek és mentenek meg engemet. Személyesen nekünk kell Isten színe elé állni, és számot adni életünkről és hitünkről. Igen, magánügy, ezt más nem teheti meg helyetted, Testvér.

De az, ahogyan keresztyénként élünk, igenis közösségi ügy. Hiszen Isten saját népét nem arra szólította fel, hogy magányosan éljétek meg hiteteket otthonaitokban, és ne beszéljétek senkinek az evangéliumról, ami megmentett titeket, hanem hogy gyülekezetben keressétek egymást, szolgáljatok egymásnak, szeressétek egymást, és törődjétek ne csak a gyülekezettel, hanem a szomszédjaitokkal, és még az ellenségeitekért is könyörögjétek. Hiteteket pedig éljétek meg ne csak otthon, ne csak a gyülekezetben, hanem mindig mindenhol, akárhol vagytok. Így pedig a keresztyén ember élete hatással van arra a társadalomra, amelyben él, igen, a keresztyén hit magánügy is és közösségi ügy is, de nem úgy magánügy, ahogy ezt mások próbálják elhiteni velünk.

Ez az ige egyúttal arra is figyelmeztet minket, hogy amikor a bálványvallások más erkölcsöt képviselnek egy országban és társadalomban, az hatással van az országra nemcsak etikailag, hanem a jövőjükre nézve is. Miért jön az ítélet Jeruzsálemre, és miért jön az ítélet Júdára? Mert elhagyták az élő Urat, és a bálványokhoz fordultak. Leginkább ez határozta meg az ország jövőjét. Nem az, hogy mekkora volt, hisz kicsiny ország volt. Nem az, hogy hányan voltak, nem az, hogy gazdaságilag mekko-

ra erővel bírtak, hanem hogy az Úrhoz hűségesek voltak-e. Mert Isten ott, azokban az országokban foglalkozik a legtöbbet a bálványkérdéssel, ahol az Ő népe is található. Isten a bálványvallásokat nem mindig irtja ki a pogány országokban, ahol egy keresztyén sincs, Isten a saját népét nézi, és azt, hogy az hűtlenkedik-e, vagy pedig Őt követi. A próféta sem a vallások egyetemleges eltörléséről beszél, hanem Jeruzsálemben és Júdában való kiirtásáról. Mert ha Isten népe elhagyja Őt, akkor ott előbb-utóbb elkerülhetetlen lesz az ítélet. Az élő Istennel való kapcsolatunk tehát nem csak személyes életünket határozza meg, hanem országunkét is. Ezért a keresztyén hit kérdését nem lehet a magánügy címkéjével félretenni, hanem igenis az ország jövőjét meghatározó tényezőként kell azzal számolni és azzal foglalkozni. Manapság divat a vallást tényleg félretenni. Nem szabad. Az Ige figyelmeztet minket. Törődni kell azzal, hogy az ország lakosai milyen kapcsolatban vannak az Úrral.

Ezt azért is kell kimondanunk, mert Isten féltőn szerető Isten, ez is kiderül ebből az ítéletből, és népét nem hagyja büntetlenül, ha az Neki hátat fordít, és más bálványokkal paráználkodik. A szeretet ugyanis utánamegy annak az embernek is, akit szeret, és nem hagyja el őt akkor sem, ha a másik hátat fordított neki. Mert ha mi hitetlenkedünk is, Isten „*hű marad, Ő magát meg nem tagadhatja*” (2Timótheus 2,13). Istennek ez a féltő szeretete mutatkozott meg abban, hogy ítéletével meg akarta tisztítani népe tagjainak szívét azoktól, ami számukra a legnagyobb veszedelmet jelentette, ami elválasztotta őket az élő Úrtól: a bálványoktól. Azért lett ítélet hirdetve, hogy Isten saját népét megtisztítsa, és ezzel a javát szolgálja. Isten tehát saját népét mentette meg ezzel az ítélettel, különben a különféle bálványvallások legyőzték volna Júda népét is, ahogyan Izráellel tették korábban. Nem lehet azt mondani, hogy nem tudjuk, mi lett volna, ha... Izráellel megtörtént, ez lett a veszte, de az Úr kegyelme az, hogy Júdában volt maradék, akiket Babilonba vittek, és az Úr megtartotta őket.

Még egy dolgot kell hangsúlyoznunk ezzel a témával kapcsolatban: csak az Úr tudja kiirtani szívünkből a bálványokat, és csak Neki van joga ítéletet végrehajtani a bálványvallások követői fölött. Ugyanis Júdában volt már egy próbálkozás a bálványkultuszok kiirtására. Isten korábban egy próféta által ezt meghirdette. Jósiás király – akinek idejében élt Sofóniás is – kiirtotta a bálványokat az országból, a templomokat lerombolta, a szobrokat ledöntötte, volt, hogy papokat is megöletett, és a 2Kronikák 34,33 szerint „*kényszerített mindenkit, valaki találtatott Izráelben, hogy szolgáljon az Úrnak*”. Ez megint számos kérdést vet fel. Lehet kényszeríteni valakit erre? Egyértelmű, hogy Jósiás király szándéka az Úr akaratának megfelelő volt, és mint az ország vezetője olyan módszereket használt, amelyet ma mi, magánemberek nem használhatunk. Az igazságosság kedvéért, azért, hogy lássuk az ő tetteit teljes valójában, arra is fel kell hívjam a testvérek figyelmét, hogy Jósiás az Úr igéjének hirdetésével is meg akarta nyerni a népet, nem csak úgy, hogy rombolt és gyilkolt. Az ígét hirdette, és megtérésre hívta a népet. Meghirdette húsvét ünnepét is Jeruzsálemben, amit addig több évtizeden keresztül nem ünnepeltek. Döbbenetes, nem? Mi lenne, ha nekünk elmaradna egy húsvét, nem hiányozna, nem lenne furcsa? Több évtizeden át nem volt a húsvét megünnepeelve, nem volt rámutatva arra a bárányra, „*aki elveszi a világ bűneit*”. Jósiás király összehívta a népet, mert az Úrért buzgott ő, és Őt akarta szolgálni, és Őhöz hívtá a népet többféle módon, ennek csak egy része volt az, hogy a bálványvallások ellen is küzdött. És az ő idejét az is különlegessé teszi, hogy akkor az egész földkerekségen egyedül Júda országa volt az, amely hivatalosan az Urat szolgálta és követte, nem volt más, az élő Istenben hívó ország és

nép. Különleges idők voltak azok, amelyek különleges lépéseket követeltek. Jósiás intézkedései azonban olyan eredményt hoztak, amelyeket ember elérhetett: társadalmi és kulturális változás volt, látszólag az egyház megerősödött, de az emberi szívek nem változtak meg, mert arra a változásra csak az Úr képes.

A próféta által meghirdetett ítélet is erről beszél. Azt mondja az Úr, így olvastuk, hogy a Baal maradékát irtja ki. Ez a kifejezés egyrészt azt bizonyítja, hogy a próféta már a bálványok lerombolása után hirdette meg az ítéletet, mert már csak maradéka volt a Baaloknak, másrészt pedig arról is beszél, hogy nem a bálványtemplomokat és az oltárokat fogja az Úr lerombolni, amik nem hoznak igazi változást a szívben – bár azt elősegíthetik –, hanem azt hirdeti meg Isten, hogy az emberek szívéből tünteti el a bálványokat, és a bálványimádó embereket irtja ki. A folytatásból az is kiderül, hogy társadalmilag hiába voltak betiltva a bálványvallások, a bűnös emberi szív továbbra is titkon dédelgette a bálványait, és titkon segítségül hívták és imádták a Baalokat, mert a próféta ezt mondja: sokan az ég csillagai előtt borultak le a háztetőkön, valakik a Molokjaikra esküdtek, és voltak, akik még a Baal papjai neveit emlegették. Ezen a helyzeten, hogy a szívből tűnjön el a bálvány, csak az Úr tud változtatni.

Márpedig sokszor nagyon nagy mélységekből kell Neki minket kimentenie. Mire gondolok? Gondoljuk végig, hogy a bálványimádás gyökerei mennyire a szívünk mélyéig nyúlnak, ezek az emberek mindennél jobban ragaszkodtak a bálványaikhoz. Gondoljuk végig Jeruzsálem helyzetét. Isten eltünteti Izráelt, ez nem egy hatalmas felkiáltójel volt Júdának, aminek figyelmeztetnie kellett őt, hogy térj meg, és hagyj fel a bálványimádással, tarts bűnbánatot? És mindez nem történt meg, hiszen Ezékiás király utódai ideje alatt a bálványimádás nemhogy visszább szorult, hanem elterjedt még jobban az országban, olyannyira, hogy az Úr templomát elhanyagolták, Jósiás király idejében kellett azt felújítani. Ezek után, miután Isten adott egy ilyen nagy figyelmeztetést, adott még egyet: Jósiás király által hivatalosan is eltörölték a bálványimádást, az állam kimondta, hogy egy vallást ismerünk el, az élő Úrét. Ez egy fölülről jövő döntés volt, de mégis figyelmeztető erejű, és az Úrtól jövő. Most már az emberek nem csak Izrael példáján láthatták, hanem a saját bőrükön tapasztalhatták azt, hogy a bálványimádás az Úrnak nem tetsző és utálatos dolog. De még így is, akár életük árán is, hiszen a király megölette a bálványpapokat (2Királyok 23,5) ragaszkodtak bálványaikhoz, és ezért titokban imádták azokat. Isten hívta őket az igével magához, ítéletének megmutatásával, hogy másokon végrehajtotta az ítéletet, Izráelen, majd az ő életük megváltoztatásával is, mégsem tértek Őhöz. Mekkora a baj, milyen mélyen gyökerezik a bálvány az emberi szívben? Ennyire, hogy ennyi figyelmeztetés, szeretettel hívó szó és ennyi nyomorúság láttán sem indulunk meg, és még mindig titkon ragaszkodunk a bálványaikhoz, és nem akarunk megválni tőlük, hogy egyedül az élő Urat szolgáljuk. Ilyen nagy a baj! Ne csodálkozzunk ezek után, hogy Isten azt mondja, hogy a bálványpapok nevének emlékezetét is ki akarja irtani. Ilyen súlyos a problémánk, Testvérek. Ilyen súlyos a bálványkérdés a mi szívünkben.

Minden embert, de Isten népét még inkább veszélyezteti a bálványimádás bűne. Ezért fontos látnunk, hogy az Úr nem tűri meg azt népe körében. Előbb kegyelmesen és szelíden, (amit aláhúznék, mindig ezzel kezdi az Úr), kegyelmének meghirdetésével, a megtérés lehetőségének megadásával szelíden hív magához, majd fenytéssel küzd a bálványozás ellen, és ha makacs szívünk nem enged, akkor ítéletével is, ha kell. Mindezek után tegyük fel a kérdést, hogy mi, mai keresztyének ho-

gyan viszonyuljunk napjaink bálványvallásaihoz, nem a Baalhoz, aminek a kultuszát már eltörölte az Úr, hanem napjaink bálványvallásaihoz. A Cselekedetek 17,16 szerint Pál Athénba ment, és mit olvasunk? Az apostol „*lelke háborgott őbenne, látván, hogy a város bálványokkal van tele*”. Háborgott az ő lelke. Ez nem korunk toleranciája. Nem az a hamis békesség, hogy ők imádják, amit akarnak, az az ő dolguk, mi meg imádjuk a mi Istenünket. Nem szabadna nyugton hagynia bennünket, keresztyéneket a népünk körében lévő különféle vallásoknak, semmiképpen nem tolerálhatjuk azokat, látva Júda és Izrael sorsát, hanem féltőn szeretve kellene aggódnunk és könyörögnünk népünkért, hogy Isten adjon ezekből a bálványokból szabadulást, mert sok ilyen van. Mindezt természetesen azzal az alázattal kellene tennünk, hogy mi is szolgáltunk ezeknek a bálványoknak, sőt, valljuk be őszintén, ma is vannak bálványaink, hívő keresztyénként is lehetnek, amikből az Úrnál kell keresnünk szabadulást és szabadítást. Ezzel a mentő szeretettel kellene gondolnunk más vallások rabjaira, nem azzal a közömbösséggel, hogy ők mást imádnak, és engem az nem érdekel, hanem azzal az óhajjal, hogy bárcsak megmentené őket is az Úr, ahogyan engemet is kigagadott a rabságból. Lehet, hogy nem egy megnevezhető istent imádtam, lehet, hogy csak magamat bálványoztam korábbi életemben, vagy csak a pénzt, vagy a kényelmet, vagy a hatalmat, vagy a népszerűséget, vagy a családot vagy bármi mást, de én is bálványimádó voltam, és még ma is kísérthet ez.

Fizikai erővel nem, de másként harcolhatunk a bálványvallások ellen, mégpedig úgy, hogy a tévtanításaikkal szemben hirdetjük a Szentírás tiszta igazságait, az evangéliumot. A hamis tanításnak ellent kell mondanunk, és nem kell mindig vitatkozással tennünk ezt (néha kell, vannak olyan idők is), hanem elsősorban az Ige hirdetésével, és ha az Igét hirdetjük, az le fogja leplezni a hamis tanítást. Mert az igazság mellé, ha odaállítjuk a hazugságot, az mindig lelepleződik, ezért nekünk feladatul az Úr az Ige és az evangélium hirdetését adja a tévtanításokkal szemben, hogy lelepleződjenek. Gyülekezeten és egyházon belül pedig gyakorolni kellene ebben a kérdésben is az egyházfegyelmet, ahogyan Pál apostol ír arról az 1Korinthus 5-ben a következőképpen: „*Azt írtam néktek ama levelemben, hogy paráznákkal ne társalkodjatok. De nem általában e világ paráznáival, vagy csalóival, vagy ragadozóival, vagy bálványimádóival; mert hiszen így ki kellene e világból mennetek. Most azért azt írom néktek, hogy ne társalkodjatok azzal, ha valaki atyafi létére*” – gyülekezeten belül, ha valaki testvér – „*parázna, vagy csaló, vagy bálványimádó, vagy szidalmazó, vagy részeges, vagy ragadozó. Az ilyennel még együtt se egyetek. Mert mi közöm ahhoz, hogy a kívül valókról is ítéletet tegyek?*” – mi dolgom azzal, hogy a kívül való bálványvallások fölött ítélkezzünk – „*avagy ti nem a belül lévők fölött tesztek-e ítéletet? A kívül valókat pedig majd az Isten ítéli meg. Vessétek ki azért a gonoszt magatok közül*” (9-13. v.). Erről szól ez a prófécia és ítélet, Isten népének szól, vesse ki maga közül a bálványimádókat, mert az Isten megítéli őket. Nem a kívül valók felett kell ítéletet mondanunk, hanem magunkkal kell kezdenünk.

Isten tehát ítéletet hirdetett a bálványimádás miatt népe ellen azután, hogy sok ízben figyelmeztette őket. Nekünk is feladatul adja, hogy küzdjünk a bálványokkal szemben, elsősorban sajátjainkkal, másrészt a gyülekezetünkben, és hogy könyörögjünk országunkért, népünkért, és segítsük őket azzal, hogy hirdetjük az evangéliumot. Isten vezessen minket ebben, hogy lássuk ennek a kérdésnek a fontosságát, feladatunkat ebben, és adja nekünk az Ő szabadítását, hogy felszabaduljunk a bűn szolgálatától, hogy éljünk a mindenható Istennek és önként szolgáljuk Őt.

Imádkozzunk!

Mindenekelőtt szeretnénk azt megköszönni, mennyei Édesatyánk, hogy mielőtt ilyen súlyos ítéletet hirdetnél egy nép fölött, nemcsak több évtizedig, hanem akár évszázadon át is hirdetted a Te megtérésre szólító evangéliumodat, és küldöd a Te szolgálóidat, akik újból és újból Hozzád hívogatják a népet, mindannyiunkat. Köszönjük, hogy mi is így hallhattuk meg a mentő szót, az evangéliumot, és köszönjük, hogy Te teremtettél minket újjá, új életre, amely nem megosztott élet, amelyben csak egy Úr lehet, és nem szolgálhatunk két úrnak. Köszönjük azt Neked, hogy miután meghirdetted és elutasítjuk ezt az evangéliumot, akkor sem ítélet következik, hanem intés, és akár valami próbatétel, amit szintén a megtérés miatt adsz, és csak a legutolsó az ítélet.

Hálát adunk Neked azért, hogy a mi bálványozásunk ítélete a golgotai kereszten történhetett meg Jézus Krisztusban, hogy Ő meghalt ezért is értünk. Ő szenvedett azért, mert mi mást imádtunk, mint Téged, akármilyen is volt az.

Kérünk Téged, hogy ma is adj nekünk őszinteséget, de leginkább azt, hogy igazat adjunk a Te igédnek, amikor bálványimádónak nevez minket. Leplezd le, kérünk, szívünk bálványait, és add, hogy ne áltassuk magunkat azzal, hogy majd magunk valahogy megszabadulunk azoktól, majd összeszedjük magunkat, és másként élünk. Kérünk, segíts az egyedüli Szabadítóhoz menekülnünk, futnunk, szaladnunk, szent Fiaidhoz, a golgotai keresztfához.

Könyörgünk, Urunk, hogy add meg nekünk a szabadítás örömét, hadd dicsérjünk Téged, mint Szabadítót, akik megtapasztalták, milyen a bűn uralma alatt élni, és milyen az alól felszabadulni, a Te országodba átvitetni, és a Te uralmad alatt élni minden nap. Kérünk, hogy juttasd ezt eszünkbe, amikor mások felett ítélnénk, és indíts minket alázatra, arra a féltő szeretetre, hogy az evangéliumot, ami által megszabadítasz, hirdessük mi is másoknak, hogy Téged megtaláljanak, mint Szabadítót.

Így könyörülj, kérünk, gyülekezetünkön, egyházunkon, magyar népünkön, vedd el a mi bálványainkat, hogy ne jöjjön ítélet ránk, könyörülj rajtunk. Köszönjük Neked, hogy van néped itt közöttünk, köszönjük, ha annak tagjai lehetünk, és hogy az evangélium erőt jelenthet számunkra. Kérünk, erősíts meg minden helyzetben minket, gyülekezetünk tagjait, akár bálványoktól, akár más kísértésektől szenvednek, vagy éppen testi betegség okoz fájdalmat, vagy a gyász terhét kell hordozniuk, hadd szaladjunk és meneküljünk Hozzád mindig, hisz Nálad van erő, Nálad van kegyelem, szeretet és irgalom.

És kérünk, hadd várjunk Téged így, küzdve, de az engedelmességre törekedve elsősorban, kérve, hogy a Lélek megteremje a gyümölcsöt bennünk. Így áldd meg családjainkat, áldd meg munkánkat, gyermekeinket, tanulásukat, kérünk az egyetemistákért, a hátralevő vizsgákért, áldd meg ezeket az alkalmakat.

Köszönjük, hogy elkezdődhetnek a nyári csendeshetek a héten gyülekezetünkben Neszmélyen, arra is kérjük a Te élő igédet, adj újjászületéseket, hitben épüléseket.

Könyörgünk, őrizd meg minket Melletted a hitben addig a napig, amíg magad mellé veszel minket, vagy vissza nem jössz az ég felhőin át. Köszönjük, hogy reménységgel nézhetünk előre arra a napra.

Kérünk, hogy indíts bennünket neved őszinte imáadására, magasztalására, add, hogy őszintén tudjunk, „*egy szívvel, egy szájjal*” dicsőíteni téged. Krisztusért kérünk, hallgass meg!

Amen.